SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 23. novembra 2006 *

V zadevi C-315/05,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Giudice di pace di Monselice (Italija) z odločbo z dne 12. julija 2005, ki je prispela na Sodišče 12. avgusta 2005, v postopku

Lidl Italia Srl

proti

Comune di Arcole (VR),

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans (poročevalec), predsednik senata, R. Schintgen, P. Kūris, J. Makarczyk in G. Arestis, sodniki,

* Jezik postopka: italijanščina.

generalna pravobranilka: C. Stix-Hackl,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 29. junija 2006,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Lidl Italia Srl F. Capelli in M. Valcada, odvetnika,

– za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z G. Aiellom, avvocato dello Stato,

– za špansko vlado N. Díaz Abad, zastopnica,

– za francosko vlado R. Loosli-Surrans in G. de Bergues, zastopnika,

– za nizozemsko vlado H. G. Sevenster in M. de Mol, zastopnika,

– za Komisijo Evropskih skupnosti A. Aresu in J.-P. Keppenne, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 12. septembra 2006

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 2, 3 in 12 Direktive 2000/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. marca 2000 o približevanju zakonodaje držav članic o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil (UL L 109, str. 29).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru tožbe družbe Lidl Italia Srl (v nadaljevanju: Lidl Italia) proti odločbi generalnega direktorja Comune di Arcole, s katero je bila tej družbi naložena upravna globa zaradi trženja alkoholne pijače, imenovane „Amaro alle erbe“, kar je v nasprotju z nacionalno ureditvijo, ki določa, da je treba pri označevanju nekaterih alkoholnih pijač navesti njihov alkoholni delež.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 V šesti uvodni izjavi Direktive 2000/13 je navedeno:

„Vsaka ureditev označevanja živil mora predvsem obveščati in varovati potrošnika.“

4 V osmi uvodni izjavi te direktive je navedeno:

„Podrobno označevanje, še posebej navajanje natančne narave in značilnosti izdelka, ki omogoča potrošniku izbiro ob polnem poznavanju dejstev, je zato najbolj smotrno, ker ustvarja najmanj ovir za prost promet.“

5 Člen 1(1) Direktive 2000/13 določa:

„Ta direktiva velja za označevanje živil, ki se dostavijo končnemu potrošniku, in določene vidike v zvezi z njihovo predstavitvijo in oglaševanjem.“

6 Člen 1(3) te direktive vsebuje to opredelitev:

„[…]

b) ‚predpakirano živilo‘ pomeni vsako posamezno enoto, ki se kot taka predstavlja končnemu potrošniku in obratom javne prehrane, ki jo sestavlja živilo in embalaža, v katero je bilo dano, preden se ponudi v prodajo, ne glede na to, ali ta embalaža povsem ali samo deloma zapira živilo, vendar v vsakem primeru na tak način, da vsebine ni možno spremeniti, ne da bi embalažo odprli ali spremenili.“

7 Člen 2(1) Direktive 2000/13 določa:

„Označevanje in uporabljene metode ne smejo:

a) biti taki, da bi lahko zavedli potrošnika, predvsem:

i) glede značilnosti živila in zlasti njegove narave, identitete, lastnosti, sestave, količine, trajnosti, porekla ali izvora, načina proizvodnje ali pridelave;

[…]“

8 Člen 3(1) iste direktive zajema izčrpen seznam navedb, ki jih morajo etikete živil obvezno vsebovati.

9 V točki 7 te določbe je predpisana navedba „imena ali firme in naslova proizvajalca, pakirnice ali prodajalca s sedežem v Skupnosti“.

10 Točka 10 te določbe določa „za pijače, ki vsebujejo več kot 1,2 vol % alkohola, dejansko alkoholno stopnjo v volumenskih odstotkih“.

11 Člen 12 Direktive 2000/13 določa:

„Pravila o navedbi volumenskega deleža alkohola so pri izdelkih iz tarifnih številk 22.04 in 22.05 pravila, predpisana v posebnih določbah Skupnosti, ki se uporabljajo za te izdelke.

Pri drugih pijačah, ki vsebujejo več kot 1,2 vol % alkohola, se ta pravila določijo v skladu s postopkom iz člena 20(2).“

12 Pravila iz drugega odstavka navedenega člena 12 ureja Direktiva Komisije 87/250/EGS z dne 15. aprila 1987 o navajanju volumenskega deleža alkohola pri označevanju alkoholnih pijač za prodajo končnim potrošnikom (UL L 113, str. 57).

13 Člen 3(1) Direktive 87/250 določa:

„Dovoljene pozitivne in negativne tolerance glede na navedbo vsebnosti alkohola v volumnih, izražene v absolutnih vrednostih, so naslednje:

a) pijače, ki niso navedene v nadaljevanju:

0,3 % vol;

[…]“

14 Člen 16(1) in (2) Direktive 2000/13 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da se na njihovem ozemlju prepove dajanje v promet živil, za katera navedbe iz členov 3 in 4(2) niso napisane v potrošniku lahko razumljivem jeziku, razen če je obveščenost potrošnika o eni ali več navedbah na označbi učinkovito zagotovljena z drugimi ukrepi, določenimi po postopku iz člena 20(2).

2. Država članica, v kateri se izdelek trži, lahko na svojem ozemlju upoštevaje določbe Pogodbe predpiše, da se te navedbe na označbi navedejo v enem ali več jezikih, ki jih določi med uradnimi jeziki Skupnosti."

15 V dvanajsti uvodni izjavi Uredbe (ES) št. 178/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2002 o določitvi splošnih načel in zahtevah živilske zakonodaje, ustanovitvi Evropske agencije za varnost hrane in postopkih, ki zadevajo varnost hrane (UL L 31, str. 1) je navedeno:

„Za zagotavljanje varnosti živil je treba obravnavati vse vidike proizvodnje v živilski verigi kot neprekinjeno vrsto od vključno primarne pridelave in pridelave živalske krme do prodaje ali dobave živil potrošniku, ker ima lahko vsak člen te verige potencialen vpliv na varnost živil."

16 V trideseti uvodni izjavi te uredbe je navedeno:

„Nosilec živilske dejavnosti je v najboljšem položaju, da razvije varen sistem dobave živil in zagotavljanja, da so živila, ki jih dobavlja, varna; zato bi moral nositi primarno pravno odgovornost za zagotavljanje varnosti živil. Čeprav v nekaterih državah članicah in na nekaterih področjih živilske zakonodaje to načelo velja, pa na drugih področjih ni izrecno določeno, ali pa odgovornost preide kot posledica pregledov, ki jih izvedejo pristojni organi države članice, na te organe. Taka neskladja lahko ustvarijo ovire za trgovanje in izkrivljajo konkurenco med nosilci živilske dejavnosti v različnih državah članicah."

17 Člen 3(3) Uredbe št. 178/2002 vsebuje to opredelitev:

„[…]

‚nosilec živilske dejavnosti' je fizična ali pravna oseba, odgovorna za zagotavljanje izpolnjevanja zahtev živilske zakonodaje v njeni živilski dejavnosti".

18 Člen 17 te uredbe, naslovljen „Pristojnosti", določa:

„1. Nosilci živilske dejavnosti in dejavnosti proizvodnje krme v vseh fazah pridelave, predelave in distribucije v podjetjih pod njihovim nadzorom zagotavljajo, da živila in krma izpolnjujejo zahteve živilske zakonodaje, ki veljajo za njihove dejavnosti in preverjajo izpolnjevanje teh zahtev.

2. Države članice zagotovijo izvajanje živilske zakonodaje in spremljajo ter preverjajo, da nosilci živilske dejavnosti in dejavnosti proizvodnje krme v vseh fazah pridelave, predelave in distribucije izpolnjujejo ustrezne zahteve živilske zakonodaje.

Za to vzdržujejo sistem uradnega nadzora in izvajajo druge okoliščinam primerne ukrepe, vključno s seznanjanjem javnosti o varnosti in zdravstveni ustreznosti živil in krme, nadzorom varnosti živil in krme in drugimi ukrepi spremljanja in nadzora, ki zajemajo vse faze pridelave, predelave in distribucije.

Države članice določijo tudi predpise za ukrepe in sankcije pri kršitvah zakonodaje o živilih in krmi. Predvideni ukrepi in sankcije morajo biti učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.“

19 Člen 1 Direktive Sveta št. 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL L 210, str. 29) določa:

„Proizvajalec je odgovoren za škodo, ki jo povzroči napaka na njegovem proizvodu“.

20 V skladu s členom 3 iste direktive velja:

„1. ‚Proizvajalec' pomeni proizvajalca dokončanih proizvodov, katere koli surovine ali sestavnega dela ali vsako osebo, ki se s svojim imenom, blagovno znamko ali drugim razlikovalnim znakom na proizvodu predstavlja kot njegov proizvajalec.

2. Brez poseganja v odgovornost proizvajalca se za proizvajalca v smislu te direktive šteje tudi vsaka oseba, ki v okviru svoje poslovne dejavnosti uvaža v Skupnost proizvod za prodajo, najem, leasing ali kakršno koli obliko distribucije.

3. Če proizvajalca proizvoda ni mogoče identificirati, se vsak dobavitelj proizvoda šteje za proizvajalca, razen če v razumnem času obvesti oškodovanca o identiteti proizvajalca ali osebe, ki mu je proizvod dobavila. Enako velja za uvožen proizvod, kadar na njem ni navedene identitete uvoznika v smislu odstavka 2, četudi je ime proizvajalca navedeno."

Nacionalna ureditev

21 Zakonska uredba št. 109 z dne 27. januarja 1992 o prenosu direktiv 89/395/EGS in 89/396/EGS o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil (redna priloga h GURI št. 39 z dne 17. februarja 1992) je bila spremenjena z zakonsko uredbo št. 181 z dne 23. junija 2003 o prenosu Direktive 2000/13/ES o približevanju zakonodaje držav

članic o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil (GURI št. 167 z dne 21. julija 2003, v nadaljevanju: zakonska uredba št. 109/92).

22 Člen 12(3) zakonske uredbe št. 109/92 določa:

„Dovoljene pozitivne in negativne tolerance glede na navedbo vsebnosti alkohola v volumnih, izražene v absolutnih vrednostih, so naslednje:

[…]

d) 0,3 % vol za pijače, ki niso navedene v točkah (a), (b) in (c).“

23 Člen 18(3) navedene zakonske uredbe določa:

„Kršitev določb [člena 12] se kaznuje z upravno globo od 600 do 3500 EUR“.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

24 Družba Jürgen Weber GmbH v Nemčiji proizvaja alkoholno pijačo, imenovano „Amaro alle erbe“, katere oznaka navaja 35-odstotni delež alkohola.

25 Pristojni deželni sanitarni organi so 13. marca 2003 na prodajnem mestu v Monselice-ju, ki spada v mrežo Lidl Italia, odvzeli pet vzorcev te pijače.

26 Analize teh vzorcev, opravljene v laboratoriju 17. marca 2003, so pokazale 33,91-odstotni delež alkohola, kar je manj od deleža, navedenega na oznaki zadevnega proizvoda.

27 Družba Lidl Italia je nato zahtevala drugi strokovni pregled. V ta namen so bili odvzeti drugi vzorci zadevnega proizvoda in njihove analize, opravljene v laboratoriju 20. novembra 2003, so pokazale dejanski delež alkohola 34,54 %, ki je bil sicer nekoliko večji, a še vedno manjši od deleža, navedenega na oznaki zadevnega proizvoda.

28 V zapisniku z dne 3. julija 2003 so pristojni deželni sanitarni organi družbi Lidl Italia očitali, da je kršila člen 12(3)(d) zakonske uredbe št. 109/92, z obrazložitvijo, da je bil dejanski delež alkohola v zadevni pijači manjši od deleža, navedenega na njeni oznaki, ob upoštevanju 0,3 % dovoljene tolerance.

29 Na koncu upravnega postopka je Comune di Arcole z odločbo generalnega direktorja z dne 23. decembra 2004 ugotovila kršitev in na podlagi člena 18(3) zakonske uredbe št. 109/92 družbi Lidl Italia naložila upravno globo 3115 EUR.

30 Družba Lidl Italia je zoper to upravno odločbo vložila pritožbo pri Giudice di pace di Monselice.

31 Predložitveno sodišče poudarja, da je družba Lidl Italia pred njim zatrjevala, da predpisi Skupnosti na področju označevanja proizvodov in živil, ki se dostavijo, niso naslovljeni na gospodarski subjekt, ki zgolj trži živila, ampak se nanaša izključno na proizvajalca tega živila.

32 Distributer naj namreč ne bi mogel vedeti, ali so podatki, navedeni na oznaki, ki jo je na proizvod nalepil proizvajalec, točni ali ne, in naj nikakor ne bi mogel posredovati pri proizvodnji proizvoda ali pri popravku oznake, pod katero se ta proizvod prodaja končnemu potrošniku.

33 Predložitveno sodišče dodaja, da je družba Lidl Italia poleg tega navedla, da po pravu Skupnosti načelo odgovornosti proizvajalca proizvoda izhaja tudi iz Direktive 85/374.

34 V teh okoliščinah je Giudice di pace di Monselice ocenilo, da je za rešitev spora, ki mu je predložen, potrebna razlaga ureditve Skupnosti, zato je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba Direktivo 2000/13/ES […] glede predpakiranih živil, kakršna so opredeljena v členu 1 navedene direktive […], razlagati tako, da se šteje, da obveznosti, ki jih ta določa, še posebej tiste iz členov 2, 3 in 12, zavezujejo izključno proizvajalca zadevnega živila?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali se lahko členi 2, 3 in 12 Direktive 2000/13/ES razlagajo tako, da ti izključujejo možnost, da je distributer s sedežem v eni državi članici živilo, ki ga je predpakiral (kot je določeno v členu 1 Direktive 2000/13/ES) proizvajalec s sedežem v drugi državi članici, lahko odgovoren za kršitev, ki mu jo očita javni organ zaradi odstopanja od vrednosti, ki jo je na etiketi živila označil proizvajalec (v obravnavanem primeru pri vsebnosti alkohola), in bi mu bilo zato mogoče naložiti sankcijo, tudi če je ta zgolj kot distributer omejen le na trženje živila, kakršno je dostavil proizvajalec?“

Vprašanji za predhodno odločanje

35 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člene 2, 3 in 12 Direktive 2000/13 razlagati tako, da nasprotujejo ureditvi države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa, da je subjekt s sedežem v tej državi članici – distributer alkoholne pijače, dostavljene v smislu člena 1 navedene direktive, ki jo proizvaja subjekt s sedežem v drugi državi članici – lahko odgovoren za kršitev navedene ureditve, ki jo je ugotovil javni organ, in izhaja iz tega, da proizvajalec na oznaki navedenega proizvoda ni točno navedel deleža alkohola in da ga je zato mogoče kaznovati z upravno globo, čeprav je kot distributer omejen zgolj na trženje tega proizvoda, kakršnega mu je dostavil proizvajalec.

36 Člen 2(1) Direktive 2000/13 zlasti prepoveduje, da bi bili označevanje in uporabljene metode taki, da bi potrošnika lahko zavedli glede značilnosti živila.

37 Ta splošna prepoved je navedena v členu 3(1) omenjene direktive, ki zajema izčrpen seznam navedb, ki jih morajo obvezno vsebovati oznake živil, ki se dostavijo končnemu potrošniku.

38 Glede pijač, ki vsebujejo več kot 1,2 vol % alkohola, kakršna je pijača „Amaro alle erbe“, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, točka 10 navedene določbe določa, da je treba v oznaki teh pijač navesti dejansko alkoholno stopnjo v volumenskih odstotkih.

39 Pravila o navedbi volumenskega deleža alkohola iz člena 12, drugi odstavek, Direktive 2000/13, so urejena z Direktivo 87/250, katere člen 3(1) določa 0,3-odstotno pozitivno in negativno toleranco.

40 Če je torej iz med seboj povezanih členov 2, 3 in 12 Direktive 2000/13 razvidno, da mora oznaka nekaterih alkoholnih pijač, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, s pridržkom določene dovoljene tolerance, navesti dejanski delež alkohola v teh pijačah, pa ostane dejstvo, da ta direktiva v nasprotju z drugimi akti Skupnosti, ki določajo obveznosti na področju označevanja (glej zlasti direktivo, ki se obravnava v sodbi z dne 8. septembra 2005 v zadevi Yonemoto, C-40/04, ZOdl., str. I-7755), ne določa, da mora subjekt izpolniti to obveznost na področju označevanja, in tudi ne vsebuje pravila, ki bi določalo, da subjekt ob kršitvi te obveznosti lahko za to odgovarja.

41 Niti iz členov 2, 3 in 12 niti iz druge določbe Direktive 2000/13 ni razvidno, da bi bila, kot zatrjuje družba Lidl Italia, na podlagi navedene direktive zadevna obveznost na področju označevanja naložena izključno proizvajalcu teh alkoholnih pijač ali da bi ta direktiva ob kršitvi te obveznosti izključevala odgovornost distributerja.

42 Poleg tega v skladu z ustaljeno sodno prakso za razlago določb prava Skupnosti ni treba upoštevati le besedila teh določb, ampak tudi splošno strukturo, okvir in namen ureditve, katere del so (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 17. septembra 1997 v zadevi Dega, C-83/96, Recueil, str. I-5001, točka 15, in z dne 13. novembra 2003 v zadevi Granarolo, C-294/01, Recueil, str. I-13429, točka 34).

43 Preizkus splošne strukture členov 2, 3 in 12 Direktive 2000/13, okvira, v katerem so ti členi predpisani, in ciljev te direktive, kaže na dovolj sklenjenih elementov, na podlagi katerih je mogoče sklepati, da ta direktiva ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa, da je distributer lahko odgovoren za kršitev obveznosti na področju označevanja, ki jih nalagajo navedene določbe.

44 Prvič, glede splošne strukture in okvira navedenih določb Direktive 2003/13 je treba poudariti, da se druge določbe te direktive nanašajo na distributerje v okviru izpolnjevanja nekaterih obveznosti na področju označevanja.

45 Tak je zlasti primer člena 3(1), točka 7, navedene direktive, ki med obveznimi navedbami na oznaki vključuje ime ali firmo in naslov proizvajalca, pakirnice ali prodajalca s sedežem v Skupnosti.

46 Glede določbe točke 6 (ki je enaka določbi iz točke 7 iz člena 3(1) Direktive 2000/13) Direktive Sveta 79/112/EGS z dne 18. decembra 1978 o približevanju zakonodaje držav članic o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil za prodajo končnemu potrošniku (UL 1979, L 33, str.1), ki je bila razveljavljena in nadomeščena z Direktivo 2000/13, je Sodišče že presodilo, da je glavni cilj te določbe omogočiti, da bi končni potrošnik zlahka prepoznal subjekte, odgovorne za proizvod, med katerimi so poleg proizvajalcev in pakirnic tudi prodajalci, da bi jih, če bi bilo potrebno, lahko seznanil s pozitivno ali negativno kritiko kupljenega proizvoda (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Dega, točki 17 in 18).

47 Drugič, glede namena Direktive 2000/13 je iz šeste uvodne izjave te direktive in iz njenega člena 2 razvidno, da je bila navedena direktiva zasnovana v skrbi za obveščanje in varovanje končnega potrošnika živil, zlasti glede narave, identitete, lastnosti, sestave, količine, trajnosti, porekla ali izvora in načina proizvodnje ali pridelave teh proizvodov (glede Direktive 79/112 glej zgoraj navedeno sodbo Dega, točka 16).

48 Sodišče je presodilo, da če področje, ki ni popolnoma usklajeno, ni urejeno z direktivo, države članice načeloma ostanejo pristojne za predpisovanje pravil s tega področja, če ta pravila niso taka, da bi resno ogrozila cilj, določen z zadevno direktivo (zgoraj navedena sodba Granarolo, točka 45).

49 Vendar nacionalna ureditev, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki ob kršitvi obveznosti glede označevanja, ki jo nalaga Direktiva 2000/13, ne določa odgovornosti samo proizvajalcev, ampak tudi distributerjev, nikakor ne ogroža cilja, predpisanega s to direktivo.

50 Nasprotno, taka ureditev s tem, da široko opredeljuje krog subjektov, ki so lahko odgovorni za kršitev obveznosti na področju označevanja, ki jih vsebuje Direktiva 2000/13, očitno prispeva k doseganju cilja obveščanja in varovanja končnega potrošnika živil, ki se ga s to direktivo želi doseči.

51 Tega sklepa ne omaja trditev družbe Lidl Italia pred predložitvenim sodiščem in pred Sodiščem, da pravo Skupnosti nalaga načelo odgovornosti za natančnost navedb na oznaki proizvodov, ki se dostavijo končnemu potrošniku, izključno proizvajalcu – načelo, ki naj bi izhajalo tudi iz Direktive 85/374.

52 Glede na to je treba najprej ugotoviti, da pravo Skupnosti takega splošnega načela ne določa.

53 Nasprotno, čeprav se Uredba št. 178/2002 ne uporabi *ratione temporis* za dejstva v glavni stvari, je iz člena 17(1) te uredbe z naslovom „Pristojnosti“ razvidno, da nosilci živilske dejavnosti v vseh fazah pridelave, predelave in distribucije v podjetjih

pod njihovim nadzorom zagotavljajo, da živila izpolnjujejo zahteve živilske zakonodaje, ki veljajo za njihove dejavnosti, in preverjajo izpolnjevanje teh zahtev.

54 Nato je treba ugotoviti, da Direktiva 85/374 ni upoštevna v okviru situacije, kakršna je ta v postopku v glavni stvari.

55 Odgovornost distributerja za kršitev ureditve na področju označevanja živil, ki temu nalaga zlasti plačilo upravnih glob, namreč ne spada na posebno področje uporabe sistema objektivne odgovornosti, ki je bil uveden z Direktivo 85/374.

56 Morebitna načela na področju odgovornosti, ki naj bi jih torej vsebovala Direktiva 85/374, se ne morejo prenesti v okvir obveznosti na področju označevanja, ki jih določa Direktiva 2000/13.

57 Vsekakor člen 3(3) Direktive 85/347 določa odgovornost, pa čeprav omejeno, dobavitelja samo, če proizvajalca proizvoda ni mogoče identificirati (sodba z dne 10. januarja 2006 v zadevi Skov in Bilka, C-402/03, ZOdl., str. I-199, točka 34).

58 Nazadnje je treba opozoriti, da morajo države članice v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v zvezi s členom 10 ES ob izbiri sankcij predvsem zagotoviti, da bodo kršitve prava Skupnosti sankcionirane pod vsebinskimi in postopkovnimi pogoji, podobnimi tistim, ki se uporabljajo za kršitve nacionalnega prava podobne vrste ali teže, pri čemer morajo biti sankcije vsekakor učinkovite, sorazmerne in odvračilne (glej zlasti sodbo z dne 3. maja 2005 v združenih zadevah Berlusconi in drugi,

C-387/02, C-391/02 in C-403/02, ZOdl., str. I-3565, točka 65 in navedena sodna praksa).

59 Nacionalno pravo mora znotraj omejitev v pravu Skupnosti določiti, na podlagi katerega ravnanja je distributer lahko odgovoren za kršitev obveznosti na področju označevanja, ki jo določajo členi 2, 3 in 12 Direktive 2000/13, in zlasti urediti delitev odgovornosti med različne subjekte, ki sodelujejo pri dajanju zadevnih živil na trg.

60 Glede na zgoraj navedeno je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je člene 2, 3 in 12 Direktive 2000/13 treba razlagati tako, da ne nasprotujejo ureditvi države članice, kakršna je ureditev v postopku v glavni stvari, ki določa, da je subjekt s sedežem v tej državi članici – distributer alkoholne pijače, ki se dostavi v smislu člena 1 navedene direktive in ki jo proizvaja subjekt s sedežem v drugi državi članici – lahko odgovoren za kršitev navedene ureditve, ki jo je ugotovil upravni organ in ki izvira iz tega, da proizvajalec na oznaki navedenega proizvoda ni točno navedel deleža alkohola, in da ga je zato mogoče kaznovati z upravno globo, čeprav je kot distributer omejen zgolj na trženje tega proizvoda, kakršnega mu je dostavil proizvajalec.

Stroški

61 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člene 2, 3 in 12 Direktive 2000/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. marca 2000 o približevanju zakonodaje držav članic o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo ureditvi države članice, kakršna je ureditev v postopku v glavni stvari, ki določa, da je subjekt s sedežem v tej državi članici – distributer alkoholne pijače, ki se dostavi v smislu člena 1 navedene direktive in ki jo proizvaja subjekt s sedežem v drugi državi članici – lahko odgovoren za kršitev navedene ureditve, ki jo je ugotovil upravni organ in ki izvira iz tega, da proizvajalec na oznaki navedenega proizvoda ni natančno navedel deleža alkohola, in da ga je zato mogoče kaznovati z upravno globo, čeprav je kot distributer omejen zgolj na trženje tega proizvoda, kakršnega mu je dostavil proizvajalec.

Podpisi